

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (prvá komora)

zo 4. septembra 2019 *

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná spolupráca v občianskych veciach – Nariadenie (EÚ) č. 1215/2012 – Článok 53 – Osvedčenie o rozsudku v občianskej alebo obchodnej veci podľa prílohy I – Právomoci súdu pôvodu – *Ex offio* overenie existencie porušení noriem právomoci vo veci spotrebiteľských zmlúv“

Vo veci C-347/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Tribunale di Milano (súd v Miláne, Taliansko) zo 14. mája 2018 a doručený Súdnemu dvoru 28. mája 2018, ktorý súvisí s konaním:

Alessandro Salvoni

proti

Anne Marii Fiermonteovej,

SÚDNY DVOR (prvá komora),

v zložení: predseda prvej komory J.-C. Bonichot, C. Toader (spravodajkyňa), sudcovia A. Rosas, L. Bay Larsen a M. Safjan,

generálny advokát: M. Bobek,

tajomník: A. Calot Escobar,

so zreteľom na písomnú časť konania,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci P. Pucciariello, avvocato dello Stato,
- česká vláda, v zastúpení: M. Smolek, J. Vláčil a A. Kasalická, splnomocnení zástupcovia,
- Írsko, v zastúpení: J. Quaney, G. Hodge, M. Browne a A. Joyce, splnomocnení zástupcovia,
- Európska komisia, v zastúpení: F. Moro, M. Heller a M. Wilderspin, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 7. mája 2019,

* Jazyk konania: taliančina.

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 53 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. EÚ L 351, 2012, s. 1), zmeneného delegovaným nariadením Komisie (EÚ) 2015/281 z 26. novembra 2014 (Ú. v. EÚ L 54, 2015, s. 1) (ďalej len „nariadenie č. 1215/2012“), a článku 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „Charta“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci sporu medzi pánom Alessandrom Salvonim a pani Annou Mariou Fiermonteovou týkajúceho sa sumy, ktorú pani Fiermonteová dlhuje pánovi Salvonimu za poskytnutie advokátskych služieb.

Právny rámec

- 3 Podľa odôvodnení 29 a 32 nariadenia č. 1215/2012:

„(29) ... Preto by mala mať osoba, proti ktorej sa žiada o výkon, možnosť žiadať o zamietnutie uznania alebo výkonu rozsudku, ak sa domnieva, že existuje niektorý z dôvodov na zamietnutie uznania.
...

...

(32) Na účely informovania osoby, proti ktorej sa žiada výkon, o výkone rozsudku vydaného v inom členskom štáte, by sa tejto osobe malo v primeranom čase pred prvým opatrením v rámci výkonu doručiť osvedčenie vyhotovené podľa tohto nariadenia, ku ktorému sa v prípade potreby pripojí rozsudok. V tejto súvislosti prvé opatrenie v rámci výkonu znamená prvé opatrenie v rámci výkonu rozsudku po tomto doručení.“

- 4 Články 17 až 19 nariadenia č. 1215/2012 sú súčasťou kapitoly II tohto nariadenia, ktorá sa týka noriem súdnej právomoci, a presnejšie oddielu 4 tejto kapitoly, nazvaného „Právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv“. Článok 17 ods. 1 písm. c) tohto nariadenia stanovuje:

„1. Vo veciach týkajúcich sa zmluvy uzavretej spotrebiteľom na účely, ktoré nie je možné považovať za súčasť jeho podnikania alebo povolania, sa právomoc určí podľa tohto oddielu, pričom nie sú dotknuté ustanovenia článku 6 a článku 7 bodu 5, ak ide:

...

c) vo všetkých ostatných prípadoch o zmluvu uzavretú s účastníkom, ktorý obchoduje alebo podniká v členskom štáte bydliska spotrebiteľa alebo akýmkoľvek spôsobom smeruje takéto činnosti do tohto členského štátu alebo do viacerých štátov vrátane tohto členského štátu, a zmluva spadá do rozsahu týchto činností.“

- 5 Článok 18 ods. 2 uvedeného nariadenia uvádza:

„Druhý účastník zmluvy môže žalovať spotrebiteľa len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko.“

6 Podľa článku 28 ods. 1 toho istého nariadenia:

„Ak je osoba, ktorá má bydlisko v jednom členskom štáte, žalovaná na súde iného členského štátu a nezúčastní sa konania, súd aj bez návrhu vyhlási, že nemá právomoc, pokiaľ si právomoc nemôže založiť na ustanoveniach tohto nariadenia.“

7 Článok 37 ods. 1 nariadenia č. 1215/2012 stanovuje:

„1. Účastník, ktorý sa chce v určitom členskom štáte dovolávať rozsudku vydaného v inom členskom štáte, predloží:

- a) vyhotovenie rozsudku, ktoré spĺňa požiadavky na preukázanie jeho pravosti a
- b) osvedčenie vydané podľa článku 53.“

8 Článok 42 tohto nariadenia stanovuje:

„1. Na účely výkonu rozsudku vydaného v členskom štáte v inom členskom štáte predloží navrhovateľ príslušnému orgánu výkonu:

- a) vyhotovenie rozsudku, ktoré spĺňa požiadavky na preukázanie jeho pravosti;
- b) osvedčenie vydané podľa článku 53, ktoré osvedčuje vykonateľnosť rozsudku a ktoré obsahuje výpis rozsudku a prípadne aj relevantné informácie o náhrade trov konania a výpočte úrokov.

2. Na účely výkonu rozsudku vydaného v členskom štáte v inom členskom štáte, ktorým sa nariaďuje predbežné opatrenie vrátane ochranného opatrenia, predloží navrhovateľ príslušnému orgánu výkonu:

- a) vyhotovenie rozsudku, ktoré spĺňa požiadavky na preukázanie jeho pravosti;
- b) osvedčenie vydané podľa článku 53, ktoré obsahuje opis opatrenia a osvedčuje, že:
 - i) súd má právomoc rozhodovať vo veci samej;
 - ii) rozsudok je vykonateľný v členskom štáte pôvodu a
- c) dôkaz o doručení rozsudku, ak sa opatrenie nariadilo bez predvolania žalovaného na súd.

...“

9 Podľa článku 43 ods. 1 uvedeného nariadenia:

„Ak sa žiada o výkon rozsudku vydaného v inom členskom štáte, osvedčenie vydané podľa článku 53 sa doručí osobe, proti ktorej sa žiada o výkon, pred prvým opatrením v rámci výkonu rozsudku. K osvedčeniu sa pripojí rozsudok, ak sa tejto osobe nedoručil už skôr.“

10 Čo sa týka zamietnutia uznania a výkonu, článok 45 ods. 1 písm. e) a článok 45 ods. 2 toho istého nariadenia stanovujú:

„1. Uznanie rozsudku sa na návrh zainteresovaného účastníka zamietne:

...

- e) ak je rozsudok v rozpore s:
 - i) oddielmi 3, 4 alebo 5 kapitoly II, ak bol žalovaným poistník, poistený, oprávnený z poistenia alebo poškodený, spotrebiteľ alebo zamestnanec, alebo

...

2. Pri skúmaní kritérií právomoci uvedených v odseku 1 písm. e) je súd, na ktorý sa podal návrh, viazaný skutkovými zisteniami, na ktorých si súd pôvodu založil svoju právomoc.“

- 11 Podľa článku 46 nariadenia č. 1215/2012 sa „výkon rozsudku... na návrh osoby, proti ktorej sa žiada o výkon, zamietne, ak sa preukáže existencia niektorého z dôvodov uvedených v článku 45“.
- 12 V súlade s článkom 53 tohto nariadenia „súd pôvodu na žiadosť zainteresovaného účastníka vydá osvedčenie na tlačive v prílohe I“.
- 13 Bod 4 tohto tlačiva, nazvaný „Rozsudok“, obsahuje v položke 4.6.2. informácie, ktoré má súd pôvodu uviesť v prípade predbežného alebo ochranného opatrenia týkajúceho sa právomoci súdu, ktorý uložil takéto opatrenie, konať vo veci samej.

Spor vo veci samej a prejudiciálna otázka

- 14 Návrhom podaným 3. novembra 2015 pán Salvoni, advokát, ktorého kancelária sa nachádza v Miláne (Taliansko) požiadal Tribunale di Milano (súd v Miláne, Taliansko) o vydanie platobného rozkazu proti pani Fiermonteovej, bydliskom v Hamburgu (Nemecko), na zaplatenie dlžnej sumy za právne služby, ktoré poskytol v rámci konania o napadnutí vlastnoručného závetu otca jeho klientky.
- 15 Vnútroštátny súd vydal rozhodnutie o uložení povinnosti zaplatiť sumu zvýšenú o úroky a poplatky. Keďže pani Fiermonteová toto rozhodnutie nenapadla, pán Salvoni podal na účely výkonu rozhodnutia na tento súd pomocou tlačiva uvedeného v prílohe I tohto nariadenia návrh na vydanie osvedčenia podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012.
- 16 Vnútroštátny súd vykonal *ex officio* na internete prieskum, z ktorého vyplynulo, že pán Salvoni vykonával činnosť, ktorá smerovala do Nemecka. V dôsledku toho vnútroštátny súd požiadal pána Salvoniho o určenie, v ktorej kancelárii vykonával svoju činnosť v období, počas ktorého poskytoval právne služby pani Fiermonteovej. Dokumenty, ktoré pán Salvoni predložil, potvrdzujú, že jeho činnosť smerovala do Nemecka a že v čase, keď pani Fiermonteovej poskytoval právne služby, mala pani Fiermonteová bydlisko v Nemecku.
- 17 Domnievajúc sa, že vzťah medzi pánom Salvonim a pani Fiermonteovou možno prirovnať k spotrebiteľskej zmluve, vnútroštátny súd z informácií týkajúcich sa profesijnej činnosti pána Salvoniho vyvodil, že rozhodnutie o platobnom rozkaze bolo vydané v rozpore s normami súdnej právomoci stanovenými v kapitole II oddiele 4 nariadenia č. 1215/2012, ktoré sa týkajú noriem súdnej právomoci vo veciach spotrebiteľských zmlúv.
- 18 V tejto súvislosti má vnútroštátny súd pochybnosti, pokiaľ ide o právomoci priznané súdu, ktorý má vydať osvedčenie podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012, ak rozsudok, ktorý sa stal právoplatným podľa vnútroštátneho procesného práva, bol vydaný v rozpore s ustanoveniami týkajúcimi sa noriem súdnej právomoci uvedenými v tomto nariadení.
- 19 Tento súd sa konkrétne pýta, či článok 53 nariadenia č. 1215/2012 ukladá súdu, na ktorý bola podaná žiadosť o osvedčenie, povinnosť prebrať v tomto osvedčení v rovnakom znení rozsudok prijatý v členskom štáte pôvodu, alebo či mu toto ustanovenie umožňuje rozhodnúť *ex officio* o informovaní žalovaného – spotrebiteľa, voči ktorému sa má rozsudok vykonať v inom členskom štáte, ako je jeho členský štát pôvodu, o prípadnom porušení noriem právomoci stanovených v kapitole II oddiele 4 tohto nariadenia, a teda aj o možnosti napadnúť uznanie podľa článku 45 ods. 1 písm. e) uvedeného nariadenia.

- 20 Vnútroštátny súd sa domnieva, že články 42 a 53 nariadenia č. 1215/2012 sa zrejme môžu vykladať v tom zmysle, že súd, ktorý má vydať uvedené osvedčenie, nemá nijakú diskrečnú právomoc a že musí automaticky prebrať obsah dotknutého rozsudku na tlačive uvedenom v prílohe I tohto nariadenia s cieľom potvrdiť, že tento rozsudok je vykonateľný v členskom štáte pôvodu.
- 21 Podľa tohto súdu však takýto výklad môže byť v rozpore s článkom 47 Charty, tak ako ho vykladá Súdny dvor v oblasti spotrebiteľského práva. V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd domnieva, že z judikatúry Súdneho dvora, najmä z rozsudkov zo 14. júna 2012, Banco Español de Crédito (C-618/10, EU:C:2012:349, body 39, 41 a 43), ako aj z 18. februára 2016, Finanmadrid EFC (C-49/14, EU:C:2016:98, bod 46), vyplýva, že znevýhodnené postavenie spotrebiteľa vo vzťahu k predajcovi alebo dodávateľovi, pokiaľ ide o vyjednávaciu silu, ako aj o úroveň informovanosti, možno kompenzovať iba pozitívnym zásahom súdu, ktorý má povinnosť *ex officio* preskúmať prípadnú nekalú povahu zmluvnej podmienky, pokiaľ má vedomosti o právnych a skutkových okolnostiach, potrebné na tento účel.
- 22 Pokiaľ ide o osvedčenie uvedené v článku 53 nariadenia č. 1215/2012, tento súd uvádza, ako konštatoval Súdny dvor v súvislosti s osvedčením podľa článku 9 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (ES) č. 805/2004 z 21. apríla 2004, ktorým sa vytvára európsky exekučný titul pre nesporné nároky (Ú. v. EÚ L 143, 2004, s. 15; Mim. vyd. 19/007, s. 38), v rozsudku zo 16. júna 2016, Pebros Servizi (C-511/14, EU:C:2016:448), že osvedčenie súdneho rozhodnutia je aktom súdnej povahy. V režime nariadenia Rady (ES) č. 44/2001 z 22. decembra 2000 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach (Ú. v. ES L 12, 2001, s. 1; Mim. vyd. 19/004, s. 42) Súdny dvor už rovnako rozhodol, že úloha priznaná osvedčeniu podľa článku 54 tohto nariadenia spočívala v uľahčení prijatia vyhlásenia vykonateľnosti rozsudku vydaného v členskom štáte pôvodu (rozsudok zo 6. septembra 2012, Trade Agency, C-619/10, EU:C:2012:531, bod 41). V tejto súvislosti vnútroštátny súd zdôrazňuje, že význam takého osvedčenia bol posilnený v režime stanovenom nariadením č. 1215/2012.
- 23 Podľa vnútroštátneho súdu je jeho úlohou zosúladiť cieľ rýchleho obehu rozsudkov sledovaný nariadením č. 1215/2012 a účinnú ochranu spotrebiteľov prostredníctvom možnosti informovať spotrebiteľa *ex officio* o porušení noriem právomoci stanovených v kapitole II oddiele 4 tohto nariadenia pri vydávaní osvedčenia podľa článku 53 tohto nariadenia.
- 24 Za týchto podmienok Tribunale di Milano (súd v Miláne) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru túto prejudiciálnu otázku:

„Majú sa článok 53 nariadenia... č. 1215/2012 a článok 47 [Charty] vykladať v tom zmysle, že bránia tomu, aby súd pôvodu, na ktorý bola podaná žiadosť o osvedčenie podľa článku 53 [tohto] nariadenia... v súvislosti s právoplatne rozhodnutou vecou vykonal svoje právomoci *ex officio* s cieľom overiť, či došlo k porušeniu ustanovení uvedených v kapitole II oddiele 4 uvedeného nariadenia... na účely informovania spotrebiteľa o prípadnom zistenom porušení a umožnenia spotrebiteľovi informovane posúdiť možnosť využiť opravný prostriedok podľa článku 45 tohto nariadenia?“

O prejudiciálnej otázke

O prípustnosti

- 25 Na úvod treba určiť, či súd, na ktorý bola podaná žiadosť o vydanie osvedčenia podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012, koná v rámci výkonu súdnej moci v zmysle článku 267 ZFEÚ, alebo či je možné toto konanie považovať za čisto správne konanie alebo nesporné konanie.

- 26 Z ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že hoci článok 267 ZFEÚ nepodmieňuje obrátenie sa na Súdny dvor kontradiktórnou povahou konania, v ktorom vnútroštátny súd formuluje prejudiciálnu otázku, vnútroštátne súdy sú oprávnené podať návrh na Súdny dvor len vtedy, ak na nich prebieha spor a pokiaľ majú o ňom rozhodnúť v rámci konania, ktoré má byť skončené rozhodnutím s charakterom súdneho rozhodnutia (rozsudok zo 16. júna 2016, *Pebros Servizi*, C-511/14, EU:C:2016:448, bod 24 a citovaná judikatúra).
- 27 Slovné spojenie „pre vydanie jeho rozhodnutia“ v zmysle článku 267 ZFEÚ ods. 2 zahŕňa celé konanie vedúce k rozsudku vnútroštátneho súdu, takže sa toto slovné spojenie musí vykladať široko, aby sa vyhlo tomu, že by sa množstvo procesných otázok považovalo za neprípustné, čiže by nebolo možné, aby k nim Súdny dvor poskytol výklad, a že by Súdny dvor nemohol rozhodnúť o výklade všetkých ustanovení práva Únie, ktoré je vnútroštátny súd povinný uplatniť (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 16. júna 2016, *Pebros Servizi*, C-511/14, EU:C:2016:448, bod 28 a citovanú judikatúru).
- 28 V tejto súvislosti Súdny dvor v bodoch 39 až 41 rozsudku z 28. februára 2019, *Gradbeništvo Korana* (C-579/17, EU:C:2019:162), rozhodol, že súd pôvodu vykonáva funkcie justičného orgánu keď overuje, či má právomoc na vydanie osvedčenia podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012.
- 29 Toto riešenie nemožno obmedziť len na prípady, v ktorých je právomoc na vydanie takého osvedčenia napadnutá, keďže orgán, ktorý vydáva osvedčenie podľa tohto článku, má vykonávať aj úlohy súdnej povahy v iných situáciách.
- 30 Úlohy, ktoré plní osvedčenie podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012 v systéme zavedenom týmto nariadením, teda odôvodňujú, že ak sa časť informácií, ktoré majú byť uvedené v tomto osvedčení, nenachádza v rozsudku, o ktorého výkon sa žiada, alebo vyžaduje výklad tohto rozsudku alebo má spornú povahu, súd pôvodu vykonáva funkcie justičného orgánu. V takom prípade tento súd koná v nadväznosti na predchádzajúce súdne konanie, pričom zaručuje úplnú vykonateľnosť rozsudku, keďže rozsudok sa v prípade neexistencie osvedčenia nemôže voľne pohybovať v európskom justičnom priestore. Takýto záver zodpovedá potrebe zabezpečiť rýchly výkon súdnych rozhodnutí pri zachovaní právnej istoty, ktorá je základom vzájomnej dôvery vo výkon súdnictva v Európskej únii.
- 31 V dôsledku toho má konanie vo veci vydania osvedčenia podľa článku 53 nariadenia č. 1215/2012 takú súdnu povahu, že vnútroštátny súd, ktorý rozhoduje v rámci uvedeného konania, je oprávnený položiť Súdnemu dvoru prejudiciálnu otázku.
- 32 Z toho vyplýva, že tento návrh na začatie prejudiciálneho konania je prípustný.

O veci samej

- 33 Svojou otázkou sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa má článok 53 nariadenia č. 1215/2012 v spojení s článkom 47 Charty vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby súd pôvodu, na ktorý bola podaná žiadosť o osvedčenie podľa tohto článku 53 v súvislosti s právoplatným rozsudkom, *ex officio* overil, či došlo k porušeniu ustanovení kapitoly II oddielu 4 tohto nariadenia na účely informovania spotrebiteľa o prípadnom zistenom porušení a umožnenia spotrebiteľovi informovane posúdiť možnosť využiť opravný prostriedok podľa článku 45 uvedeného nariadenia.
- 34 V prvom rade treba uviesť, že z porovnania odseku 1 písm. b) a odseku 2 písm. b) článku 42 nariadenia č. 1215/2012 vyplýva, že na rozdiel od požiadaviek týkajúcich sa rozsudku nariaďujúceho predbežné alebo ochranné opatrenie, súd, na ktorý bola podaná žiadosť o vydanie osvedčenia, nemusí preskúmať právomoc súdu, ktorý vydal rozsudok vo veci samej.

- 35 V skutočnosti totiž, zatiaľ čo článok 42 ods. 1 písm. b) tohto nariadenia ukladá žiadateľovi na účely výkonu rozsudku vo veci samej len povinnosť predložiť osvedčenie, ktoré potvrdzuje, že rozsudok je vykonateľný, článok 42 ods. 2 písm. b) uvedeného nariadenia stanovuje, že osvedčenie predložené na účely výkonu rozsudku nariaďujúceho predbežné alebo ochranné opatrenie musí osobitne preukázať, že súd pôvodu mal právomoc rozhodnúť vo veci samej.
- 36 Toto konštatovanie potvrdzuje obsah uvedeného osvedčenia, ktorý sa nachádza v prílohe I toho istého nariadenia, a najmä bodu 4.6.2 tejto prílohy, ktorý sa týka predbežných alebo ochranných opatrení.
- 37 Toto rozlíšenie je okrem toho v súlade so skutočnosťou, že v ostatných prípadoch je súd, na ktorý bola podaná žiadosť o vydanie osvedčenia súdom pôvodu, ktorý vydal rozsudok vo veci samej, o ktorého uznanie alebo výkon sa žiada, a ktorý v dôsledku toho formálne založil svoju právomoc explicitne alebo implicitne tým, že v zmysle článku 2 nariadenia č. 1215/2012 vydal predmetný rozsudok.
- 38 V druhom rade zo znenia článku 53 nariadenia č. 1215/2012 vyplýva, že súd pôvodu je povinný vydať osvedčenie, ak mu dotknutý účastník podá žiadosť v tomto zmysle. Toto ustanovenie naopak nijako nestanovuje, že by tomuto súdu prináležalo preskúmať prvky sporu, ktoré nepatria do pôsobnosti tohto ustanovenia, akými sú otázky týkajúce sa veci samej, a právomoci, o ktorých už bolo rozhodnuté v rozsudku, o výkon ktorého sa žiada. Z judikatúry Súdneho dvora okrem toho vyplýva, že vydanie uvedeného osvedčenia je takmer automatické (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 6. septembra 2012, Trade Agency, C-619/10, EU:C:2012:531, bod 41).
- 39 Z toho vyplýva, že článok 53 nariadenia č. 1215/2012 sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby súd členského štátu pôvodu, na ktorý bola podaná žiadosť o vydanie osvedčenia podľa tohto článku, týkajúca sa právoplatného rozsudku proti spotrebiteľovi, *ex officio* overil, či v prípade, o aký ide vo veci samej, bol tento rozsudok prijatý v súlade s normami právomoci stanovenými týmto nariadením.
- 40 V treťom rade treba ešte preskúmať, či judikatúra Súdneho dvora uvedená v bode 21 tohto rozsudku týkajúca sa smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (Ú. v. ES L 95, 1993, s. 29; Mim. vyd. 15/002, s. 288) v spojení s článkom 47 Charty môže spochybniť tento záver, keďže by z nej mohlo vyplývať, že súd pôvodu má na účely vyrovnania nerovnováhy medzi spotrebiteľom a predajcom, alebo dodávateľom, povinnosť informovať spotrebiteľa o údajnom porušení *ex officio*.
- 41 Po prvé, pokiaľ ide o normy právomoci, ktoré nariadenie č. 1215/2012 stanovuje, odôvodnenie 18 tohto nariadenia spresňuje, že slabší účastník by mal byť chránený normami právomoci, ktoré chránia jeho záujmy lepšie než všeobecné normy.
- 42 Tento cieľ sa realizuje prostredníctvom presných procesných ustanovení nariadenia č. 1215/2012. Z článku 17 ods. 1 tohto nariadenia teda vyplýva, že v prípadoch, ktoré uvádza, sa právomoc musí určiť na základe osobitných noriem uplatniteľných na zmluvy uzavreté medzi spotrebiteľom a predajcom, alebo dodávateľom, ktoré sú stanovené v kapitole II oddiele 4 tohto nariadenia.
- 43 Po druhé, pokiaľ ide o fázu uznávania a výkonu rozsudku v členskom štáte, v ktorom sa žiada o uznanie, podľa odôvodnenia 29 nariadenia č. 1215/2012 má osoba, proti ktorej sa žiada o výkon, možnosť žiadať o zamietnutie uznania alebo výkonu rozsudku, ak sa domnieva, že je prítomný niektorý z dôvodov na zamietnutie uznania, medzi ktoré patrí aj prípadné porušenie osobitných noriem právomoci.
- 44 Za týchto podmienok, ako uviedol generálny advokát v bodoch 76 a 77 svojich návrhov, sa judikatúra Súdneho dvora týkajúca sa smernice 93/13 nemôže prebrať do kontextu nariadenia č. 1215/2012, v ktorom sú uvedené pravidlá procesnej povahy, zatiaľ čo smernica 93/13 smeruje k minimálnej harmonizácii práva členských štátov, ktoré sa týka nekalých podmienok v spotrebiteľských zmluvách.

- 45 Pokiaľ ide o právo na účinný prostriedok nápravy uvedené v článku 47 Charty, nejde o porušenie tohto práva, keďže článok 45 nariadenia č. 1215/2012 umožňuje žalovanému dovolávať sa v oblasti spotrebiteľských zmlúv predovšetkým prípadného porušenia noriem týkajúcich sa právomoci stanovených v kapitole II oddiele 4 tohto nariadenia.
- 46 Vzhľadom na vyššie uvedené treba na položenú otázku odpovedať tak, že článok 53 nariadenia č. 1215/2012 v spojení s článkom 47 Charty sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby súd pôvodu, ktorému bola predložená žiadosť o vydanie osvedčenia podľa tohto článku 53 v súvislosti s právoplatným rozsudkom, *ex officio* overil, či došlo k porušeniu ustanovení kapitoly II oddielu 4 tohto nariadenia na účely informovania spotrebiteľa o prípadnom zistenom porušení a umožnenia spotrebiteľovi informovane posúdiť možnosť využiť opravný prostriedok podľa článku 45 uvedeného nariadenia.

O trovách

- 47 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (prvá komora) rozhodol takto:

Článok 53 nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1215/2012 z 12. decembra 2012 o právomoci a o uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych a obchodných veciach, zmeneného delegovaným nariadením Komisie (EÚ) 2015/281 z 26. novembra 2014 v spojení s článkom 47 Charty základných práv Európskej únie sa má vykladať v tom zmysle, že bráni tomu, aby súd pôvodu, na ktorý bola podaná žiadosť o osvedčenie podľa tohto článku 53 v súvislosti s právoplatným rozsudkom, *ex officio* overil, či došlo k porušeniu ustanovení kapitoly II oddielu 4 tohto nariadenia na účely informovania spotrebiteľa o prípadnom zistenom porušení a umožnenia spotrebiteľovi informovane posúdiť možnosť využiť opravný prostriedok podľa článku 45 uvedeného nariadenia.

Podpisy